

VIENO VIHANTA VIHASTUI

Sellaistakin sattuu silloin tällöin, että kohtalon sormi ottaa ja tökkii inhoittavalla tayalla ihmisiä. Eikä silloin mitenkään auta ylimielisesti vain tuhista, että pyh ja mitäs siitä.

Ei, kyyneleet tulevat silmiin ja paljon kärsimystä sydämeen.

Juuri näin kävi Vieno Vihannalle.

Huolettomasti hän asteli kauniina talvipäivänä pitkin katuja. Heilutteli ostoslaukkuaan, oli aivan iloinen, eikä aavistanut mitään pahaa missään.

Oli juuri saanut kokonaisen kuukauden palkankin. Ei nyt niin kovin mahtavaa rahalahjää, mutta aina sentään sievän nipun seteleitä käsilaukkuunsa. Kolikoitakin kaiken lisäksi.

Tietysti Vieno Vihanta oli kuullut paljonkin puhuttavan »palkka pankkiin» kansanliikkeestä. Ei sen kuulemiselta ollut yksikään voinut vältyä, sillä tavalla kun sai ihmeitä aikaan mahdollisesti. Itsestään siunautuvia autoja, televisioita, omakotitaloja, lentomatkoja ja muuta tuonkaltaista.

Mutta Vieno, hänpä fakastikin yli kaiken vähän pienempiä ja halvempia tavaroita. Hattuja, sukkiä, kenkiä, kaulaliinoja, myssyjä ja puseroita, hameita, sekä leninkejä. Tämän lisäksi suklaata, leivoksia, marsipaaria, pähkinöitä ja halvaa.

Joten hänen mielestään periaate »palkka käsilaukkuun» oli huomattavasti kätevämpi.

Siiispä oli turha ihmetellä, jos sattui näkemään, kun neiti V. Vihanta nyrpisti halvaksivasti nenäänsä eräänkin pankin ohi kulkissaan ja sipisi itseksensä: palkka pankkiin — pankoon kuka pankoon, enpä pane minä.

Tuollaista ei nyt kuitenkaan olisi pitänyt tehdä. Aivan selvästi kohtalon ärsyttämistä.

Arvaahan sen, että juuri silläkin hetkellä kohtalo tapansa mukaan vaani, ketä tökkäisi, ja tietysti kuuli kuin tilauksesta senkin sipinän, joka olisi saanut jäädä sipisemättä.

No, siitä se leikki alkoi sitten.

Vieno Vihanta vain joutui vastustamattoman voiman koljettamana ryntäämään kaupasta toiseen. Osti kerma-suklaa-hilloforttuita, surkuteltavan suuret määrät suklaanappeja ja paljon, paljon muuta natus-teltavaa, pureskeltavaa ja imeskeltävää.

Kotikolossaan hän sitten asettui aamu-

takkisillaan, tossusillaan pehmeään lepotuoliinsa, otti kirjan luettavakseen ja pikku pöydän tuolin vierseen kätensä ulottuville. Pöydälle latoi ostoksensa.

Pitkin iltaa käsi noukki ja poimi, suu teki ahkerasti työtään sekini.

Saapui yö aikanaan. Ja sappirakko tuli hiukan levottomaksi ja epäluuloiseksi.

Rasvaa ja taas rasvaa, suklaasta rasvaa, pähkinöistä, halvasta, kermasta. Johan nyt oli törkeää ja siivotonta rasvojen mellastaa keskellä yötä tuolla tavalla ja vaatia, että vastaisin tästä kaikesta, sappirakko kähisi. Ja kähistessään se raivostui yhä enemmän, kouristeli ja kiemurteli kiukuissaan.

Aivan rauhallisesti kohtalo katseli kaikkea tätä ja sitten sillä kuuluisalla sormellaan vähän vain tyrkkäsi liikkeelle rauhassa uinuneen sappikiven. Varmuuden vuoksi vielä tuuppasi kapeaan sappitiehyeen.

Vieno Vihanta heräsi siihen, että joku oli iskemässä puukkoa hänen kylkensä tai selkäänsä tai vatsaansa tai sitten joku oli ampunut häntä pistoolilla maksaan.

Nämä kaksi mahdollisuutta välähtivät hänen mielessään tämän ehdottomasti kuolettavan kivun alkajissa.

Kenties oli kuitenkin paras olla ajattelematta mitään näin viime hetkellä. Piti vain nyyhkyttää. Ja niin hän nyyhkytti ja uikutti.

Jonka äänen kuuli hyvä äiti ja haki pian lääkärin. Joka antoi lääkettä ja nuhteli ylensyönnistä ja otti paljon rahaa keskiyökäynnistä.

Eikä sillä hyvä. Apteekissakin tahtoivat taas paljon rahaa lääkkeistään.

Entäs sitten sairaalassa. Jonne Vieno raukka sai raahautua toivuttuaan hiukan jaloilleen. Tutkittiin ja leikattiin.

Aikoja sitten olivat hivenneet loput setelit lompakosta. Hyvät ihmiset lainasivat ja sillä lailla päästiin eteenpäin.

Kelmeänä, laihuneena ja hiukan kellahattavana Vieno Vihanta saapui kuitenkin aikanaan takaisin töihin.

Ja hänen kalpeasta, järkyttyneestä suustaan purkautui vain yksi sanoma työtovereille: pankkaa palkka pankkiin, saatte televisioita, autoja ja pikkutaloja, niitä ei voi syödä, niellä eikä saada sappitiehyisiin.